

28.10.2008. The Nation (САД)

Док стари режим броји своје последње дане, помаља се једна нова Бушова доктрина, коју треба задавити још у колевци. Као и изворна Бушова доктрина – она коју Сара Пејлин није умела да именује, а која је предвиђала превентивне војне акције против претњи у настајању – ова такође одбацује међународно право инсистирањем да Сједињене Државе имају природно право на прелазак међународних граница у „потери“ за било ким ко им није по вољи.

Ово се већ примењује у Пакистану а ове седмице је и Сирија била на мети. Да ли је Иран следећи?

Узмимо прво Пакистан. Мада је номинални савезник, Пакистан је био мета бар деветнаест ваздушних напада од стране беспилотних летилица ЦИА, који су узроковали смрт на десетине Пакистанаца и неких Авганистанаца у племенским подручјима које контролишу про-талибанске снаге. Недавно је Њујорк тајмс објавио листу и мапу свих деветнаест напада у чланку који описује нападе летилицама „Предатор“ преко авганистанске границе. Сви ти напади догодили су се од августа до сад. Тајмс примећује да се, унутар америчке владе, команда америчких Специјалних снага и њене присталице залажу за још агресивнију употребу ових јединица, укључујући и киднаповање и испитивање оних за које се сумња да су вође Талибана или ал-Каиде. И, мада је председник Буш у јулу потписао наредбу која омогућава улазак америчких командоса у сам Пакистан, са или без дозволе владе у Исламабаду, засад се само такав један упад десио, и то 3. септембра.

Амерички упад у Сирију 26. октобра је на сличан начин погазио сиријски суверенитет а да се није ни трепнуло. И, мада је Пентагон првобитно демантовао да су у напад били укључени хеликоптери и командоси на терену, управо се то и десило. У нападу је наводно убијен Бадран Турки Хишан ал-Мазидих, Ирачанин који је кријумчарио стране борце у Ирак преко Сирије. Вашингтон пост је о овоме усхићено писао у редакцијском коментару:

„Чак иако недељни напад, чији је циљ био један од главних оперативаца ал-Каиде, послужи само као упозорења г. Асаду да Сједињене Државе више нису спремне да поштују суверенитет једног криминалног режима, то ће већ бити довољно.“

Зар је ствар збиља тако проста? Једноставно рећи: ми проглашавамо ваш режим криминалним, тако да ћемо вас напасти кад год хоћемо? У репортажи о нападу унутар сиријске територије коју су написале Ен Скот Тајсон и Елен Никмајер, Вашингтон пост наговештава да овај напад диже прекограничну потеру на ниво доктрине:

„Аргумент војске је да се 'можеш позивати на суверенитет само ако си у стању да га примениш', каже Ентони Кордсмен, војни аналитичар Центра за стратешке и међународне студије. 'Када се има посла са државама које не одржавају свој суверенитет и постају фактичко уточиште [за терористе – прим. прев.], једини начин на

који се с њима може носити је путем овакве врсте операције,' додао је он.“

Са своје стране, Тајмс шири списак могућих мета са Пакистана и Сирије на Иран, пишући (у чланку на насловној страни којег су писали Ерик Шмит и Том Шенкер):

„Званичници администрације су одбили да говоре о томе да ли би ова настајућа примена самоодбране могла да доведе до удара на кампове у Ирану који се користе за обуку шиитских 'специјалних група' које се боре против америчких војних и ирачких безбедносних снага.“

Ово је, наравно, већ жива опција, поготову откако се почело са повећањем броја америчких снага у Ираку у јануару 2007, када је председник Буш обећао да ће ударити на иранске линије снабдевања у Ираку, док су се други амерички званичници, укључујући потпредседника Чејнија, снажно залагали за напад на локације у самом Ирану, без обзира на последице.

24. октобра сам отишао да чујем Мајка Векерса, Помоћника министра одбране за специјалне операције и сукобе ниског интензитета, који је говорио у Вашингтонском институту за блискоисточну политику (Washington Institute for Near East Policy – WINEP), један про-израелски тинк-тенк у Вашингтону. Он је с поносом говорио о огромном и растућем присуству оваквих командоских снага унутар америчке војске, примећујући да је њихов буџет удвостручен током Бушове администрације и да ће до краја деценије преко 60.000 америчких војника бити део овог тајновитог програма. Ево неких извода из Векерсовог говора:

„Ако погледате на оперативно језгро наших Снага за специјалне операције, имамо око 15.000 теренских оперативаца – у зависности од тога на који начин их бројите – од наших Армијских специјалних снага или наших Зелених беретки, наших Рејнџера, наших Фока, неких тајних јединица, а недавно смо придодали и Команду специјалних операција маринаца овом арсеналу. Уз додавање овог маринског компонента, сваки од ових елемената, почев од 2006. па све до негде 2012. или 2013, већ повећава своје капацитете и способности, с тим што им је капацитет већ повећан за једну трећину. Ово је највећи раст Снага за специјалне операције у историји. Када процес буде био завршен, несумњиво је да ће бити неких рупа које још треба попунити, али верујемо да ћемо имати учвршћен компонент Специјалних операција у глобалном рату против тероризма.

Мислим да ће Снаге за специјалне операције, до краја ове деценије и током следеће, бити и остати одлучујући стратешки инструмент...

Дошло је до веома значајног – око 40 или 50 одсто – повећања у оперативном темпу, који је наравно додатно добио на интензитету после напада од 11. септембра. Било који дан да осване, наше Снаге за специјалне операције налазе се у неких шездесет земаља широм света, с тим што је њих преко 80 одсто сада концентрисано на ширем Блиском Истоку, или зони одговорности Централне команде Сједињених Држава – од којих је, разуме се, већина у Ираку и Авганистану.“

Крај међународног права?

Пише: Роберт Драјфус
петак, 07 новембар 2008 21:40

Обратите пажњу шта је рекао: оперишу у преко 60 земаља.

Разуме се, сама инвазија на Ирак 2003. била је незаконита и прекршила је међународно право. Стога би неки могли да кажу да су ови прекогранични упади ситница. Али они то нису. Они су крупна ствар. Ако то постане стандардна америчка војна доктрина, да се свака земља може прогласити „криминалном“ и тако избуги свој суверенитет, онда нешто што се зове међународно право више не постоји.

Када је Министар одбране Роберт Гејтс упитан о овоме, ево шта је казао, по наводу горе-поменутог чланка Вашингтон поста:

„Урадићемо оно што је неопходно да би заштитили наше војнике,“ изјавио је Министар одбране Роберт М. Гејтс у сведочењу пред Сенатом прошлог месеца, као одговор на питање о прекограничним операцијама. Одговарајући на питања, Гејтс је рекао да није стручњак за међународно право али да је претпоставио да је Стејт департмент проучио одговарајуће законе пре него што је америчка војска овлашћена да изврши такве ударе.“

Није стручњак за међународно право? Препустиће ствар Стејт департменту? И ово је човек за кога саветници Барака Обаме кажу да треба да остане на челу Пентагона у будућој Обаминој администрацији?

(Robert Dreyfuss)

http://www.thenation.com/blogs/dreyfuss/377081/the_end_of_international_law?rel=hpbox